

Bosman

(C-415/93)

Pan Bosman, profesionální fotbalista s belgickou státní příslušností, byl od r. 1988 zaměstnán belgickým klubem 1. ligy RC Liège, a to na základě smlouvy, která vypršela 30.6.1990. Tato smlouva mu zajišťovala měsíční příjem 120 000 BFR včetně bonusů. Dne 21.4.1990 nabídl RC Liège panu Bosmanovi novou smlouvu na jednu sezonu, za měsíční příjem 30 000 BFR, což je minimum podle federálních předpisů Union Royale Belge des Sociétés de Football Association ASBL (dále jen "URBSFA"). URBSFA je národní belgickou fotbalovou asociací, která je členem Fédération Internationale de Football Association (dále jen "FIFA"). Pan Bosman odmítl smlouvu za těchto podmínek podepsat a v důsledku toho byl zapsán na listinu hráčů volných k přestupu. Výše odstupného byla v jeho případě stanovena citovanými federálními předpisy fotbalové asociace na 11 743 000 BFR. Žádný klub v Belgii o Bosmana neprojevil zájem, proto kontaktoval francouzský klub Dunkerque z 2. ligy, který jej hodlal angažovat za 100 000 BFR měsíčně. Dne 27. 7. 1990 byla uzavřena smlouva mezi RCL a klubem Dunkerque o hostování pana Bosmana v tomto klubu po dobu 1. roku za 1 200 000 BFR, splatných poté, co Francouzská fotbalová federace (dále jen „FFF“) obdrží potvrzení o přestupu od URBSFA. Kontrakt rovněž umožňoval úplný transfer pana Bosmana za 4 800 000 BFR.

RC Liège nicméně zapochyboval o solventnosti klubu Dunkerque, nepožádal URBSFA o vydání tohoto potvrzení pro FFF a obě výše uvedené smlouvy se tak nerealizovaly. Bosman v důsledku toho celou sezonu nehrál. Zahájil proto řízení proti svému domácímu klubu soudní řízení.

Řada národních fotbalových asociací zakotvila ve svých předpisech zhruba od 60tých let tzv. národní doložky. Tyto klauzule omezovaly možný počet klubem angažovaných hráčů ze zahraničí a rovněž i množství hráčů jiné národnosti, kteří mohli hrát při zápasech. Pro účely těchto doložek byla národnost definována ve vztahu k možnosti hráče hrát v určitém národním reprezentačním týmu. Pan Bosman v rámci soudního řízení napadl rovněž tyto klauzule.

Donatella Calfa

(C-348/96)

Italská státní příslušnice, paní Donatella Calfa, byla během svého turistického pobytu na Krétě poněkud rozverná. Její aktivity však neušly pozornosti policie. Byla chycena při páchání blížeji nespecifikovaného drogového deliktu a následně obviněna z trestných činů nelegálního držení a užívání drog. Řecký trestní soud prvního stupně (Plimeliodikio) ji shledal vinnou a odsoudil ji k trestu 3 měsíců odnětí svobody. Kromě toho v souladu s řeckým trestním právem nařídil, aby byla vyhoštěna z území Řecka s doživotním zákazem návratu zpět. Jinou možnost ani neměl, dle řeckého zákonodárství musí být takovýto trest (vyhoštění) uložen automaticky s každým odsuzujícím trestem za spáchání drogového deliktu. Paní Calfa se proti tomuto rozhodnutí odvolala. Odvolání směřovalo do té části rozsudku, kterou byl stanoven doživotní zákaz vstupu na území Řecka. Tvrdila, že ve celé řadě ustanovení ve Smlouvě (čl. 8, 8a, 52 59) zakazuje členskému státu přijmout tak zásadní opatření jako je doživotní zákaz vstupu na jeho území, zejména za předpokladu, že vůči řeckému občanovi by řecké úřady obdobně postupovat nemohly.

Turistické ceny

(C-45/93)

Na základě platné španělské legislativy byli občané členských států ES mladší 21 let oprávněni navštěvovat španělská muzea zdarma. Rovněž španělští občané a osoby domicilované ve Španělsku mohly těžit z této výhody, všichni ostatní byli povinni za vstup platit. Komise tuto právní úpravu napadla u ESD s tím, že je v rozporu se Smlouvou, konkrétně s článkem 49.

Komise v. Belgie (Státní služba)

(Case 149/79)

V polovině 70. let dostala Komise řadu stížností na to, že v Belgii je všeobecně požadováno belgické občanství jako podmínka pro zaměstnání u místních úřadů a v dalších veřejných institucích. Tato podmínka byla uplatňována vždy bez ohledu na konkrétní pracovní místo (tedy např. i u údržbářů, řidičů, strojvedoucích na železnici, zdravotních sester a kuchařů ve státních nemocnicích, ponocných apod.). Komise, na rozdíl od Belgie, vycházela z toho, že na taková pracovní místa se nevztahuje výjimka uvedená v čl. 39 odst. 4. V řízení před ESD belgické orgány argumentovaly ustanovením čl. 6 belgické ústavy, podle něhož zaměstnání v ozbrojených složkách a ve veřejné správě mohou být v Belgii jen belgičtí občané a na již zmíněnou možnost danou členským státním čl. 39 odst. 4 Smlouvy. Belgickou vládu v řízení podpořili i zástupci Francie, SRN a Velké Británie.

Centros

(C-212/97)

Dánští manželé založili ve Velké Británii obchodní společnost s ručením omezeným podle britského práva (Ltd.) a usilovali o její působení v Dánsku prostřednictvím registrované pobočky. Britské korporátní právo totiž výslovně nezakotvuje povinnost splatit základní kapitál v celé výši (a skutečně v tomto případě základní kapitál společnosti Centros ve výši 100 GBP splacen nebyl) a je celkově dosti liberální. Naproti tomu dánské právo jednoznačně požaduje, aby základní kapitál společnosti s ručením omezeným činil alespoň 200 000 DKK. Dánské úřady registraci odepřely s poukazem na nečinnost společnosti ve Velké Británii, kdy dovodily, že účelem založení bylo úsilí obejít přísnější dánské nároky na zakládání obchodních společností, zejména v oblasti kapitálových požadavků.

Dánský soud, projednávající opravný prostředek proti postupu dánských úřadů, položil výkladovou otázku Soudnímu dvoru, zda takový postup lze považovat za slučitelný s právem ES, resp. zda právo ES je třeba vykládat tak, že vyžaduje připuštění příslušné společnosti.